

(המשך ממעמד 43)

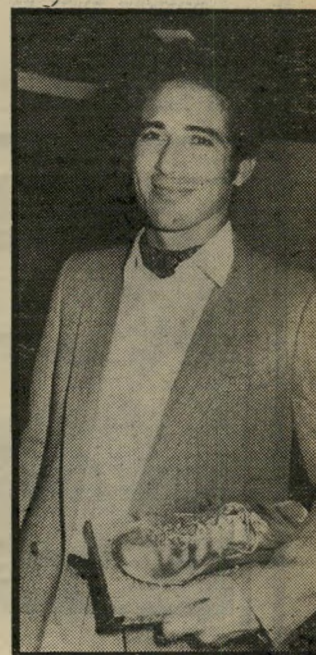
אחד הצדדים לא היה מרוצה. אפ"ר להפסיק באמצע. ובכן, נהגתי על-פי ההסכם.

אתה מתעתד לנהל את מכבי תל-אביב?

לא קיבלתי שום הצעה רשמית, ואני לא אכפה את עצמי. הדברים לא ייחתכו כליכך מהר. דיברתי עם אנשים, ניסיתי לברר אם אני יכול להשתלב בניהול הקבוצה. מכבי תל-אביב היא המועדון שבו שיחקתי הרבה שנים. זהו מועדון טוב, מפורסם ואני יכול לנהל אותו באופן מיקצועני. לא סיכמנו דברים רשמיים ולא הצבתי דרישות.

מתנהג כעת מיוזם על תפקיד מאמן הנבחרת הלאומית. מי זרעתך מתאים לזמן את הנבחרת? אליעזר שפינגל. את מכירה אותו? אבא שלי.

כיצד הגיבה מרגלית, אשתך, כאשר החלטת לפי רש מהכדורגל? היא מאוד התרגשה. היא אומ-

שפינגל עם נעדי-הזהב לא ספורט

גם מעולם לא היתה קרובה לכדור רגל, אך ההחלטה שלי מאוד השפיעה עליה. היא רגילה לאדם שכל חייו הם כדורגל. זהו אורח-חיים. היא חששה שאולי יחול בי שינוי, לא ידעה למה לצפות. אחרי הכל, מאז שהיא מכירה אותי אני בכדור רגל. כעת היא נרגעה.

מה עושה אשתך? היא יבואנית של מיטות מאי-סלית. יש לנו שני ילדים - ירון בן 9 ואלינור בת 6.

ירון מספיק מבוגר כדי להבין את החלטתך? פרישה שלך. כיצד הוא הגיב?

בשלושה גמורה. הוא ידע שיום אחד אפרוש.

אבך הנחה אותך למעשה לעתיד של כדורגל? קן. האם אתה מעוניין שבנך יהיה כדורגלן?

הוא משחק כדורגל. יש לו נטיות לכיוון, אך עדיין מוקדם לר מר אם יהיה כדורגלן. אם כן, אני אשמח מאוד. היום זה לא כמו שהיה פעם. לילדים יש כליכך הרבה עיסוקים ותוגים. אני חושב שצריך לתת לילד לבחור לבד, לא לכונן אותו. אם בשנה הבאה יהיה מעוניין בכדורגל, אני אכניס אותו לשחק בקבוצה.

איך אתה מסכים את העובדה שכאשר פרשת לא פורסמו על כך מאמרים גרדי-

לים בעיתונים ולא נערכו ראיונות? אולי חשבו שעובתי לא כדי לפרוש. אולי לא האמינו שאני מתכוון ברצינות. עכשיו ערכו לי מסיבת-פרידה ואני לא יכול לה זור ב.

בכל זאת קצת תמוה שהעיתונות המיקצועית לא התייחסה כראוי לפרישה שלך...

יש לנו עיתונות מוגבלת. מדוע לא אהבו אותך העיתונאים השנה?

יש כמה עיתונאים שלא פיר-גנו לי אף פעם. זה עניין של יחס אישי. העיתונאים שאני לא אוהב אותם יודעים זאת. אף פעם לא הסתרתי את דעתי. לא אחת אמרתי לעיתונאי את דעתי עליו. לא אחת אמרתי לעיתונאי שאין לו זכות לכתוב על כדורגל. אני לא מדבר על כלל העיתונאים. יש כמובן עי-חונאים בעלי מישקל. אני מתכוון יותר לאלה הנוטרים.

יש צורה לכתוב על שח-קן. צריך לכתוב בצורה אופטי-מית, לא צריך להשתמש במילים מפורצות. גם אם לשחקן לא היה יום מוצלח. צריך לכתוב כך ש-הקהל יבוא למיגרש גם בשבוע הבא. לא צריך לשאול מה השחקן עשה על המיגרש. העיתונאי לא

אני חושב ששגיאתי כשהחלטתי לעזוב את הכדורגל המיקצועי בצרפת וחזרתי לשחק בארץ

צריך לכתוב שהוא לא מבין מדוע הסריחו אותו לבוא לאיצטדיון. זהו דרך לא הוגנת, דרך זולה. המקובלת על עיתונאים בארץ.

המאמן דוד שווייצר אמר לי שיש מעין מאפייה של עיתונאים אינטרסנטיים. הוא צודק. יש עיתונאים המתי-עריבים בהרבה דברים, שממליצים על האנשים שלהם.

האם זה לא מקובל בעולם? האם זהו תופעה ישראלית? כן, לצערי זה מקובל בעולם. גם שם לא הכל ורוד.

האם אתה מאוכזב? לא מאוכזב. יש הרבה עיתו-נאים עם מיגבלות. עיתונאים הי-מתעסקים בשטח שאינם מבינים וזה חבל. כואב לי שעיתונאים מת-חילים את הקאריירה שלהם ככתבי-ספורט, ורק אחר-כך הם עוברים לכלכלה ולפוליטיקה. כואב לי ש-כתבי-ספורט הוא הדרג הנמוך ביר-תור בסולם ההירארכיה העיתו-נאית.

כתבי-ספורט צריך להיות מומחה לספורט, ואני מפריד בין כתב-המתאר מישחק ובין עיתונאי מיק-צועני המנתח מישחק מבחינה טכ-נית. כתבי-ספורט צריך הסמכות כדי לעסוק במיקצועו. כתב-ספורט צריך לעבור השתלמויות, לגסוע בעולם.

לצערי, בארץ לא חושבים כמר-ני, ולכן יש עיתונאים שאינני מתייחס אליהם.

גורא, אילוזא דחף אותך אבך כדורגל, האם היית בוחר להיות כדורגלן? אני לא יודע. אני חושב שכן.

זה עניין של נטייה וכישרון. יש הרבה רגעים קשים בכדורגל, אבל יש רגעים שלא הייתי מוותר עלי-הם לעולם...

מתאכדת הלפרין קילתת אם

ל חלומות העבר נעורו מ-חדש בלבה של גניה הלפרין, כאשר נפגשה עם גידעון האוזנר ב-1978. במשך שנים כה רבות סבי-לה הקשישה בת ה-70 מבדידות ומחוסר-חברה, והנה זימן לה ה-גורל אישי-שיחה, שהיה בעבר ה-

צוואה

אני החתומה מכה, גניה הלפרין לבית שרף בעלח תעודת זהות 0510072, הגרה ברהוב נורדאו 12 ברהובות, כהיותי בדעה צלולה סצווה בזאת ממוך רצוני החופסי וולא כל אונס או כמיה, לאמר:

הנני מצווה לבני גריה הלפרין רכוס כל - 1 ל"ס (לירט יזראלית) גהה. הנני מצווה גם כל יהרת רכוס, כרט להפצי ביתי, ל"ייד וסס" רטול להפריק לכזאה ולגבורה. אכציר לפוציא לפועל הורהות לבני תעודת הכסי בבית.

- הנאצים השמידו את הוריה, והיא נישלה את בנה ונכדיה, הטוענים: האוזנר השביע עליה כשהייתה במצב נפשי מעורער

אדם שידע להעריך זאת. היא יכלה להתהדר בזיכרונות נערותה בפרי-ליון, ולהתגאות בהצלחותיה ובהי-שגיה כנערה. היא לבשה את מחלצותיה היש-נות, ונענתה לכל הזמנה של האו-ר-נר בלב רוטט. היא נפגשה עימו בי-מישרדו, נסעה לבקרו בכנסת, ו-הוא קיבל את פניה בכבוד והבין ללבה. היא שמחה מאוד כאשר הוא ערך עבורה את צוואתה, שבה הו-רישה את כל רכושה למוסד יד-ועס. הוא היה אחד המעטים שזכה להתקבל כאורח בביתה.

בודדה וערירית ניה הלפרין לבית שרף גולי-דה ב-1911 למישפחה יהודית

מכובדת ועשירה בעיר לבוב שב-פולין. היא גדלה בבית גדושי-תרי-בות, וסיימה בהצלחה את בית-הספר התיכון. הישגיה הנאים בלי-מודים עזרו לה לשכנע את הוריה להתיר לה לעשות צעד שהיה מאוד בלתי-שיגרתי באותם ימים: להרי-שות לה לעבוד כמזכירה וככתבת בעיתון פולני. היא היתה יפה ואינטליגנטית, התעניינה בשירה, בספרות ובמ-ר-סיקה, ורכשה לה היש-מהר חוג מעריצים ומחוזרים. רק אז נפקחו עיני הוריה, והם התחלחו לרעיון כי היא תינשא. חלילה, לנוצרי-הם מהירו למצוא לה חתן בשידוך, ובגיל 23 נישאה גניה לניסן הלפ-רין. עד מהרה נולד לווג בן, אריה, והם החליטו לעלות לארץ-ישראל. גניה הלפרין מעולם לא נקלטה